

Kněžství

Někteří nežijí v manželství, protože jsou k tomu od narození nezpůsobilí; jiní nežijí v manželství, protože je nezpůsobilými učinili lidé; a někteří nežijí v manželství, protože se ho zřekli pro království nebeské. Kdo to může pochopit, pochop.“

Svätost kněžství tvoří spolu s manželstvím dvojici svátostí určených ke službě společenství. Obě dvě svátosti udělují zvláštní poslání v církvi a slouží k budování Božího lidu. A jak zdůrazňuje katechismus, přispívají-li také k osobní spáse, pak právě tím, že slouží druhým.

Kdo může svátost kněžství přijmout?

Ke kněžství musí být člověk povolán Bohem. Zplnomocnění k svátostné službě nepřichází zdola (ze zdatnosti či zásluh člověka), nýbrž „shora“, od Krista, který svobodně adresuje konkrétnímu člověku osobní pozvání, jak už je mohli zaslechnout i první apoštolové: „Pojď za mnou!“ (např. Lk 5,27). Kdo si myslí, že poznává znamení Božího povolání k následování Krista v kněžské službě, musí vlastní touhu pokorně podřídit autoritě církve, které jediné přísluší rozhodnout o tom, zda je kandidát způsobilý přijmout tuto svátost či ne. Nikdo nemůže přijetí svěcení vyžadovat. Každá svátost je jen nezasloužený Boží dar.

Jak poznám, že si mě Bůh volá ke kněžství?

Bůh se neprojevuje zázračně tam, kde stačí přirozený běh věcí. Ani ve věci kněžského povolání nesmíme čekat, že Bůh někoho povolá mimořádným způsobem. Kdo je volán ke kněžské službě, dostává především od Boha určité předpoklady – vlohy, které ho k takové službě uschopňují.

Více podrobností o svátosti: <http://www.katolik.cz/codelatkdyz/knez.asp>